

FOAIA DIECEZANĂ

Organul eparhiei ortodoxe române a Caransebeșului

*****

A P A R E D U M I N E C A

*****

Prețul abonamentului:	Manuscrisele nu se înapoiază și se adresează redacțiunii „Foaia Diecezană”; iar banii pentru abonamente și inserațiuni se trimit administrațiunii „TIPOGRAFIA și LIBRĂRIA DIECEZANĂ” în Caransebeș.	Prețuri inserțiunilor:
Pe un an . . . . . 160 Lei		Pentru publicațiuni oficiale, concurse, edicte etc. publicate de 3 ori, dacă conțin până la 150 de cuvinte 120 Lei, până la 200 de cuvinte 180 Lei, de aci în sus 200 Lei.
Pe jumătate de an . . . . . 80 „		
Pe un pătrar de an . . . . . 40 „		
Un număr . . . . . 3 Lei.		
Pentru străinătate pe un an . . . . . 260 Lei.		

Tăierea capului Sf. Ioan Botezătorul.

de Iosif Câmpianu preot.

În anul al cincisprezecelea al domniei lui Tiberiu, după cum scrie Evanghelistul Luca (c. III-1), pe vremea aceea când în Iudeea era dirigător *Luciu Pontiu Pilat*, iar cărmuitor în Galilea și Perea *Irod Antipa*, un pustnic singuratic cutreiera deșertul iudeii, ținutul din împrejurimea Iordanului și îndemna pe toți la pocăință și jertfă, zicându-le: *„Pocăiți-vă căci împărăția cerurilor este aproape“* (Mat. III. 2); *securea a și fost înfiptă la rădăcina pomilor: deci, orice pom care n'aduce roadă bună este tăiat și aruncat în foc. Cine are două haine, să împartă cu cine n'are nici una și cine are de mâncare, să facă la fel“* (Luca III. 9-11). Acest pustnic îndrăsneg era *Ioan*, Inaintemergătorul și Botezătorul Mântuitorului nostru Iisus Christos.

Ioan Botezătorul era un om simplu la înfățișare umbla îmbrăcat într'o haină de păr de cămilă, încins peste mijloc cu o curea. Se hrănea cu lăcuste și miere sălbatică. Nu-i plăcea multă gălagie și era scurt și precis la vorbă, aspru în judecată. Limbajul lui cald și inspirat nu putea fi niciodată înțeles în mai multe chipuri, era clar. Pomul neroditor, de care el amintea, era egoismul, șiretenia și lăcomia omenească, iar securea înfiptă la rădăcină, era opera de regenerație și justiție, ce o anunța ca apropiată.

Foarte mulți dintre ceice veneau să-l asculte, credeau că el este Unsul sau Mesia care trebuia să vie și să îndeplinească opera de curățire sau purificare; dar el, spre a-i lămuri zicea: *„Sunt glasul celui ce strigă în pustie; gătiți calea Domnului, îndreptați căvările lui, este în mijlocul vostru unul, pe carele voi nu-l cunoașteți, cel ce vine după mine și e mai puternic de cât mine, căruia eu nu sunt vrednic să-i desleg cureaua încălțămintelor lui“*

(Mat. III. 11; Marcu I. 3-7. Luca III. 4-16; Ioan I. 23, 26-27).

„*Glasul celui ce strigă în pustie*“ chema pe toți din toate părțile Siriei și îi boteza în apele Iordanului ca simbol al pocăinții și al curățirii lor. Între acești ascultători fu și Iisus Nazarineanul, care își împlinea pe atunci vârsta de treizeci de ani și primi și el botezul dela Ioan. Dela această împrejurare fu numit el apoi Ioan Botezătorul.

Pe vremea aceea domnia ca tetrarh în Galileia *Irod Antipa*, fiul lui *Irod cel Mare*. Acesta a fost un domnitor destrăbălat, superstițios și mare lingușitor al împăratului Tiberiu, în cinstea căruia zidise orașul Tiberiada pe lacul Ghenizaret. El își luase de soție pe fiica regelui Aretos a Nabateilor, dar s'a lăpădat de ea, căci ducându-se la Roma, a tras la fratele său Filip, care trăia acolo ca particular, fiindcă pe acesta îl desmoștenise tatăl său la împărțirea împărăției și făcând aici cunoștința soției fratelui său *Irodiada*, care încă era o femeie ambițioasă și lacomă după plăceri lumești, a momit-o, și la întoarcerea lui a luat-o, dimpreună cu fiica ei Salomeia, în împărăția sa.

Ioan Botezătorul auzind despre această viață destrăbălată a lui Irod, i-a făcut în mai multe rânduri aspre muștrări, în urma cărora apoi la insistența Irodiadei a lăsat să-l prindă și l'au aruncat în temniță. Irodiada avea mare năcaz pe Ioan și încercase mai de multe ori să-l repună dar n'a reușit, căci Irod să temea de Ioan, știindu-l de o parte ca om neprihănit și sfânt, iar de altă parte știa, că poporul era pentru dânsul și îl ținea ca pe un prooroc, de aceea s'a împotrivit cererilor Irodiadei (Marcu VI. 19-20).

Totuși a venit într'o zi un bun prilej ca Irodiada să-și poată duce la îndeplinire planul ei infernal și anume în ziua când Irod își serba ziua nașterii sale. Cu această ocaziune Irod

a făcut un ospăț la care erau invitați boierii poporului, mai marii oștirilor și fruntașii Galileii (Marcu VI. 21), la care ospăț a luat parte și Salomeia, fata Irodiadei, care cu jocurile sale a captivat pe Irod într'atâta, încât acesta îi zise Salomeii: „*Cere-mi ori ce vrei și îți voi da*“, apoi a adăugat cu jurământ: „*Ori ce îmi vei cere îți voi da, fie și jumătate din împărăția mea*“! (Marcu VI. 22-23).

Salomeia a eșit afară și a întrebat pe Irodiada: „*Ce să cer?*“ și mamă-sa i-a răspuns; „*Capul lui Ioan Botezătorul!*“ Ea s'a grăbit apoi să vie și a făcut următoarea cerere: „*Vreau să-mi dai îndată într'o tipsie capul lui Ioan Botezătorul!*“ (Marcu VI. 24-25).

Irod nu mai avu nici măcar răgazul ca să se gândească asupra acestei cereri, deși se întristase foarte mult, când a auzit-o; dar din pricina jurământului depus în fața oaspeților, n'a vrut să zică: nu. A trimis un ostaș de pază cu porunca să aducă capul lui Ioan Botezătorul! Ostașul s'a dus, a tăiat capul lui Ioan în temniță și l-a adus pe o tipsie, l-a dat fetei iar fata l-a dat mamei sale. (Marcu VI. 26-28).

Iată la ce fapte sunt în stare pasiunile să conducă pe om! Irod lăse să taie capul Sf. Ioan Botezătorul nu fiindcă acesta îl muștrase, căci el îl cinstea pe lângă toată muștrarea lui, ci pentruca să împlinească pofța unei femei desfrânate, a Irodiadei.

Panteismul.

De: C. Rudnean.

Panteismul e doctrina, care învață că Universul e însuși Dumnezeu. Ea răspunde la problema cunoașterii lumii prin o greșală primordială: amestecarea substanței dumnezeiești cu materia.

Panteismul atribue materiei diferite forțe care lucrează neconținut aranjând forma materiei, transformându-se încontinuu.

Universul nu-i în funcție de finalism, ci în evoluție. Ideea de Dumnezeu se confundă cu materia. Greșala enormă ce-o fac panteiștii constă în aceea, că atribue materiei o forță extraordinar de mare, care lucrează neconținut și care la un moment dat ia forma perfecțiunii însăși.

Noi știm că Universul e o creație a lui Dumnezeu. Știm că ideea de bine, adevăr și frumos rezidă în creaturile Domnului. Rațiunea supremă a lumii, Dumnezeu, conduce întreaga lume.

Panteismul e o rămășiță păgână. Păgânii au îndumnezeit natura — ei n'au cunoscut pe Dumnezeu decât în raport cu fenomenele naturii.

Materiei i s'a dat un rol proponderant, de aci eliminarea Dumnezeului personal și credința că Universul s'a creat singur. Materia dezvoltându-se neconținut a dat naștere mai multor ființe cari treptat iarăși s'au rentors în substanța primordială.

Panteismul e greșit din mai multe puncte de vedere. Noi întrebăm ce e materia? Cine conduce forța invisibilă a materiei? Cari sunt cauzele eficiente ale lumii? Cum au luat naștere ființele din materie? Iată atâtea întrebări la cari panteiștii nu pot răspunde. Dacă lumea e Dumnezeu, atunci de ce mai vorbim despre Dumnezeu? Noi nu putem vedea în fiecare particulă a materiei un Dumnezeu, am avea atâtea contradicții.

Materia unii o cred existând din eternitate, noi vedem însă clar că tot ce-i azi pe pământ e alcătuit în timp și e trecător. Ceace e azi, mâine dispăre. Și acesta ni-o dovedește și *Geologia*. O mulțime de animale de dimensiuni și mărimi diferite cari au existat azi numai sunt. Multe palate și clădiri monumentale, nu sunt decât ruini, — numai *Dumnezeu există din eternitate*, toate celelalte sunt schimbătoare.

Dumnezeu e unul în ființă și neîmpărșit, tot ce e *divizibil nu poate fi perfect*. — Lumea e alcătuită din o infinitate de particule, pe cari Dumnezeu le-a orânduit după planul Său divin.

Și iată încă ceva ce dovedește slăbiciunile panteiștilor. Vedem o luptă continuă în Univers. Diferitele specii se războiesc între ele sau cele inferioare sunt nimicite de cele superioare, și aceste din urmă ele între ele se nimicesc. Inchipuiți-vă că'n toate acestea e Dumnezeu — ar urma să se războiască! nu-i o absurditate? Lumea materială e lumea vizibilă, ea e formată din materie, care e inertă, numai prin anumite cauze speciale — „*forță*“ poate să lucreze. Viața omului, e dată și ea de Dumnezeu, omul pe lângă viața materială trăește o viață sufletească. Viața sufletească ne arată și mai bine puterea creațiunii divine.

Panteismul nimicește concepția creațiunii creștine, după care Dumnezeu din nemărginita Sa bunătate a creat lumea vizibilă și nevizibilă, iar pe om l-a creat după „*chipul și asemănarea Sa*“ din nimic. Omul e opera Lui Dumnezeu, de aceea el caută să-L preamărească pe Creatorul...

Panteismul nimicește și libertatea; dacă nu există un Dumnezeu personal, ci noi suntem dezvoltarea substanței nemărginite atunci ce ne rămâne din libertate? Tot ce fac, tot ce gândesc e o dezvoltare a substanței aceleia nemărginite și a spiritului universal? Omul e ca o frunză care plutește deasupra apei...

„Ființa universală a panteiștilor trebuie deosebit să mai fie considerată ca un monstru moral. Ea este ceea ce voiește în toate cele voite, cea activă în toate acțiunile. Așa dar toate crimele, trivialitățile și infamiile lumii întregi i-se datoresc ei. Ea a comis prin Cain fraticidul, prin Nero matricidul, prin Sibariți cele mai îngrozitoare desfrâuri; tot ea într'un individ este seducătorul sau vagabondul, într'altul este femeia pierdută, într'altul sperjurul, ipocritul, trădătorul etc. Și tot panteiștii mai pretind, că conștiința umanității cu aceste ființe este pentru noi un izvor religios!

Câte contraziceri și în această ființă universală! Trebuie să ne-o închipuim peste măsură de perfectă și de puternică. Ei trebuie să-i datorăm toată marea, frumusețea și finalitatea din lumea aceasta, toate legile minunate și unitare ale universului, toată viața sufletească și aspirațiunile omenirii.

Dar ce întâmpinăm în realitate? Tot aceeași ființă apare când sub forma de idiot sau de nebun primejdios și ținut în observare, când sub forma vrednică de admirat a unui geniu de primul rang; une ori se prezintă în forma venerabilă de sfânt, alte ori vrednică de dispreț și de pedeapsă în ipostaza tâlharului, a omului desfrânat sau a bețivului încorigibil. Când e fetișistă adoră un trunchiu de arbore și e politeistă, iar când e monoteistă condamnă fetișismul și politeismul ca o prostie și un viciu detestabil. Asemenea lui Saturn își înghite proprii săi copii când lovește într'ânșii, sau mai bine zis în sine însuși, în formă de fulger și când în formă de fluviu revoltat îi îngroapă în valurile sale proprii. Dar am insistat în de ajuns asupra aberațiilor panteiste.

Rămâne numai să atragem atenția asupra faptului, că din punctul de vedere panteist, nu poate fi vorba nici de libertate, nici de responsabilitate morală. Căci în om acționează aceleași forțe ca în tot cursul naturei; dar aci domnesc legi inflexibile, invariabile. Omul nu este mai liber decât un animal sau decât o mașină cu aburi mai complicată. Astfel se sapă terenul oricărei aspirațiuni și responsabilități morale. Ne apropiem deci de concluzie: *panteismul e tot atât de puțin în stare să rezolve într'un chip mai satisfăcător problemele universului ca și materialismul*¹⁾

Nimicirea libertății, face ca omul să nu fie responsabil de faptele ce le săvârșește — nici fapta rea nu va fi pedepsită, nici cea bună apreciată. *Doctrina Panteismului omoară religia*

1) Victor Cathrein S. J.: Concepția catolică despre lume, pag. 80-2.

și nimiceste virtuțile umane. Religia creștină cu principiile ei frumoase ce ar deveni? Iubirea tată de Dumnezeu și de aproapele nostru, ar fi nebagată în seamă.

Dar să nu disperăm! Panteismul începe să fie lăsat la o parte ca și materialismul, omul s'a convins că aci sunt o mulțime de contradicții și că tot doctrina lui *Iisus Christos rămâne unica doctrină universală și pe deplin acceptabilă în lumea întreagă!!*

„De voești să fi desăvârșit, împarte averea ta săracilor!“

Matei XIX, 16-26

Tinerii sunt îndeobște idealști, pe ei îi preocupă mai mult problemele frumoase ale vieții, decât pe alții. Deaceia întrebătorul despre viața de veci e un *tânăr*.

Idealști sunt pretutindenea între oameni și erau și pe timpul Mântuitorului, dară tânărul din evanghelie nu este un *idealist* în înțelesul deplin al cuvântului.

E adevărat, și sufletul lui se frământă să străbată la înțelegerea vieții celei desăvârșite. În acest scop trupul său este pus la toate privațiunile legii. El spunea, că n'a ucis niciodată, nici n'a preacurvit; n'a înstrăinat nimic din averea aproapelui, nici mărturie mincinoasă nu s'a constituit vre-odată. Și totuși nu era un idealist.

Sufletul său cutropit *cu desăvârșire* de bunătățile vremelnice, se demască îndată la vorbele Mântuitorului, căci zicându-i: *mergi, vindeți averile tale și le da săracilor,..... el s'a întristat*. Iar evanghelia sfântă lămurește îndată, că *avea avuții multe!*

Un suflet sterp ca pustiul unui deșert, poate el produce roadă bună cândva? Că pustiul oricât l-ar uda ploile cerului, tot pustiu rămâne; așa cuvintele Mântuitorului nu puteau fi primite de sufletul sterp al tânărului.

El era stăpânit exclusiv de grija averii lui; el uitase cu totul de suflet, — ori poate acesta se strivise cu totul sub povara atâtor averi, ce cășunau atâta preocupare?

Adevărul e, că tânărul s'a dus și s'a dus întristat — după cuvintele sfintei evanghelii.

Sufletul său, nu cunoaște fiorii dragostei de aproapele. Nu știe că în lume mai este și altceva care agită și animează viața, decât molozul de averi? El pe semne n'a ieșit odată la vorbele rugătoare ale unui cerșetor, n'a dat vre odată

săracului din obolul sau; el doar a ținut legea care nu îndemna ci oprea!

Și când mântuirea i se îmbie din chiar gura lui Dumnezeu, tânărul se duce întristat.

El care n'a dat o fărâma din bucatele lui săracului, el care nu știa de milă și înduioșare, cum vreți să-și împartă acum întreaga sa avere săracilor? Și, Doamne, el dorea desăvârșirea, dorea viața vecinică, fericita viață vecinică?!...

Uitați-vă oameni buni în jurul vostru și căutați chiar în voi, nu găsiți oare pretutindenea pe tânărul din evanghelie. E tânăr, e bogat — sau vrea bogat să fie — e nemulțumit, preocupat, căci e dornic de desăvârșire.

Alături de el este Biserica Mântuitorului, care-i aduce aminte de suflet, că viața de aici e o iluzie, trecătoare, că aici nimic nu e statornic, doar sufletul — fărâma aceea de divinitate — aceea e tot ce avem sigur. Și câți nu trecem pe lângă această biserică nepăsători, cu totul indiferenți, nici măcar nu ne rușinăm ca tânărul din evanghelie?!

Ea ne chiamă totuși. Și chemându-ne învață pe tot omul, că desăvârșirea e legată de suflet numai, de ceea ce este imaterial, nu de materia brută. Omul cel prea mult legat de averi, este prizonierul lor, el nu mai este slobod. Aripile sufletului său sunt îngreuiate, și desăvârșirea e departe de a o ajunge așa.

Nemulțumirea e evidentă în lume. Dar încetățenirea ei între noi, în miopia noastră sufletească zace. Și este miop acest suflet și sărac și neascultat și toate metehnele le are, ... „căci încă niciodată până acuma sufletul omenească nu s'a pierdut așa fără de răgaz în scopurile pământești, niciodată până acum n'a mai fost așa de covârșit de preocupările și trebuințele naturale, așa de concrescut cu Statul, așa de mistuit de frigurile naționale, așa de robit banului, tehnicei și afacerilor ca în vremile noastre. *Ne mândrim că am supus spiritului nostru, mai mult ca oricând, lumea externă, — în realitate lumea externă niciodată n'a câștigat putere mai mare asupra sufletului, ca astăzi*“...*

Tinere, nu te preocupe numai averea, căci Domnul care grijește de paserile cerului și crinii câmpului îi împodobește, grijește și de tine. Tu grijește mai de grabă de sufletul tău și de aci la desăvârșire nu este decât prea puțin. Avera e obstacol greu, — căci ea nu mai este mijloc al vieții ci scop este pentru toți. — De aceea, *mergeți, vindeți averea ta și o dați săracilor și veți avea viață de veci!*

Religia vechilor Greci

După Dr. I. Csengeri.

Vechii Greci, nici ei nu bănuiau aceea, ceea ce filologia comparativă mai nouă a putut descoperi, că adevărat și ei țin de marea familie a popoarelor indo-germane, iar limba și religia lor are multă înrudire cu cea indiană, persană, germană și italiană. Religia veche a popoarelor indo-germane consta din adorarea naturii, adevărat cinstirea întocmai ca a unor zei a forțelor nevăzute ale naturii. Închipuirea omenească a personificat încetul cu încetul aceste forțe ale naturii, dându-le formă omenească. Așa de pildă cerul senin socotit fiind la început ca izvor al tuturor celor bune cât și a toată răutatea, a fost cinstit și chiar temut; mai târziu și l-a închipuit ca pe o puternică ființă divină, l-a numit *Zeus*, nizuind să-i câștige grația prin jertfe și rugăciuni.

Dumnezeu, Unul și adevăratul Dumnezeu, a făcut pe om după chipul și asemănarea sa; naivul om primitiv deasemenea și-a închipuit, că puterile divine cari stăpânesc deasupra sa, au chipul și asemănarea lui, a acestui om primitiv. (Antropomorfism.) Iei-colo mai întâlnim la Omer urmele vechii credințe în forțele naturii, Așa de pildă omul omeric, în rugăciunile sale solemne nu arareori învoacă trei divinități cerești. pe Zeus, pe Atena și pe Apollon. Zeus este cerul personificat; Atena (aether) fiica puternică a lui Zeus, care uneori substituie pe tatăl său în trimiterea fulgerelor; Apollon fiul lui Zeus, este zeul luminii și al căldurii și ca atare împarte, când binecuvântare când pustiire. Nourul aegis, aducător de furtuni și de fulgere este temuta armă comună a acestor trei zei. Tot o urmă a acestor vremi bătrâne este și convingerea omului aceluia omeric, care crede că fără prezența personală a zeilor, nu se realizează nici un gând, nici o faptă, nimic. Așa Atena poate și în secret să sugereze gânduri bune omului, Zeus poate trezi frica și în luptătorul cel mai curajos, pe cei mai timizi îi îmbărbătează, ba de multe ori zeii chiar inspiră fapte condamnable.

Totuși omul omeric n'a mai văzut în ai săi Zeus, Atena, Apollon puteri naturale, ci ființe divine, persoane reale având forma omului. Au trebuit să se scurgă multe secole, până când această schimbare s'a întâmplat pe deplin uitându-se trecutul primordial, originea acestor zei. În epoca lui Omer schimbarea se făcuse deja de mult, și când aceasta face ca zeii Grecilor să participe la toate lucrările omenești, urmează tradițiile poporului, cântând ditirambic credințele

*). Fr. W. Foerster: Hristos și viața omenească trad. de N. Colan P. I. pag. 33.

acestui, credințe pe cari și el le-a împărtășit deplin. Din zicătoarea aceea curentă, că Omer și Hesiod au dat poporului grec zeii săi, adevărat este doar atât, că ei (în special Hesiod) au rânduit în oarecare sistem mitologiile grecești. Nesmintit, asupra desvoltării religiei poporului grec, au înrâurit și religiile altor popoare, așa cea a Frigienilor, Fenicienilor, Egiptenilor, precum și cea a Pelasgilor, poporul vechi și legendar al Greciei; dar la Omer și elementele străine apar pe deplin elenizate. Omer nu cunoaște decât o religie, Olympul elen. Chiar și ciclopii, cărora nu le pasă de zei, știu ceva despre zeii din Olymp și tatăl lui Polyphemus este Poseidon.

Deși Omer vorbește de lucruri și întâmplări mai vechi de cât cele din epoca lui, totuș — bazat pe tradiția și legendele poporului — le descrie destul de fidel. Neapărat sistemul său mitologic e bazat pe credințele poporului. După credințele omului omeric zeii sunt ființe de ordin mai înalt decât oamenii, mai mari și înainte de toate mai puternice, totuș aceste caractere covârșitoare celor omenești se egalează în aceeaș măsură cu defecte și vicii; atotștiința și puterea încă li e limitată; nu sunt scutiți de neputințele omenești căci au trebuință de mâncare și beutură (nectarul din Olymp), ca să poată fi nemuritori (!), și deși sunt nemuritori, îi poate atinge dureri și boale. Zeul Omeric stă deci numai *cantitativ* deasupra omului, *calitativ* însă nu. Omul omeric nu s'a împiedecat în aceste lipsuri. În defectele închipuite la zei, în greșelele acelora el găsea scuza propriilor sale defecte. (Agamemnon de pildă, când orbește cu aceea se mângâie, că asemenea *greșală* i s'a întâmplat și lui Zeus). În schimb orice bunătate și orice frumusețe și-a închipuit cu neputință de realizat fără ajutorul zeilor; orice danie bună, orice calitate bună și orice virtute numai dela ei putea proveni. Oriunde găsește și experiază operații cu neputință de realizat, se cugetă la ajutor, la amestec divin. Din această pricină omul omeric nu cunoaște legi naturale, legile de sine stătătoare ale naturii. După el Zeus regulează cursul lumii, el dă zilele precum dă și nopțile; valurile mării le ridică Poseidon, și tot el sgudue uneori pământul; pomii frumoși sunt plantați de nimfe; în copaci, izvoare, râuri și în munți locuiesc zei.

Caracterul fundamental al concepției religioase omerice este suspomenitul *antropomorfism*, închipuirea zeilor după formele omenești. În acest chip zeii nu sunt altceva decât *oameni mai desăvârșiți, investiți cu nemurire dar nu din eternitate*. Într'ânșii sunt numai însușiri omenești, doar că în măsură mai pronunțată. Sunt mai fru-

moși, mai mari, mai puternici; uneori mai buni în schimb alteori mai răi. Și ei sunt robi ai trebuințelor omenești, așa de pildă au trebuință de lumina soarelui, de nutremânt, de jertfe și de mirosul lor; oboseala îi poate ajunge și pe ei, suferințele lor pot fi provocate și de oameni, astfel e cazul când Diomede rănește pe Afrodita.

(Va urma).

Cum umilește Dumnezeu pe cei mândrii.

de: **George Cătană.**

(Continuare)

După întâmplarea aceasta rușinoasă strechia se mai potoli puțin, lumea începu să uite întâmplarea, căci încetară petrecerile, începându-se postul sfințelor Paști. Când vorbea sâsaia ca gânsacii, vorbea iute, de nu-l mai înțelegeai ce vrea să spună; când cânta tot la fel.

Învățase dela tată-so un „Herovic“, irmosul „Cuvine-se cu adevărat“ și priciasna „spune-mi mie Doamne săvârșitul meu“.

Atâta știa că glasurile nu le putuse învăța că erau prea multe și prea grele, deși tatăl său voise cu orice preț să-l facă de barem cântăreț bisericesc, dacă altă domnie nu-i putuse da.

Dar muri sârmanul cu dorul acela și fiul său, strechia, remase numai cu atâta învățătură de cântare.

Când cânta i se părea că nime nu cântă ca el de frumos; arunca o privire peste mulțime; cu deosebire peste femei, tușia odată îndesat, își trecea degetele prin păr, își tocnea hainele și începea cântarea totdeauna sus, ca să-l audă publicul și să-i admire vocea și talentul. Dupăce isprăvea cântarea, iarăși arunca o privire peste mulțime satisfăcut, ca cum ar zice: vedeți! ce pot eu, ce poate dânsul, copil de lele, și se bătea iarăși cu degetul în piept.

Odată însă la o serbătoare mare, biserica era plină de lume, bărbați și femei, fete și copii de nu mai încăpeau în biserică, la ajuns pedeapsa lui Dumnezeu și i-a înfrânt mândria.

Venise la biserică pe la mijlocul slujbei, periat cu cocori, mustățele sucite țapus, fața veselă, aruncă o privire sumeată peste mulțime, își făcu loc printre oameni parcă ar fi zis: proștii, nu văd că eu vin, să se dea mai la o parte și să mi facă loc. Ajunse la strana stângă la scaunul tătâne-său, că acolo ședea el. Scaunul era ocupat de altul, puse piciorul pe podiu și mânios și cu o amărăciune în suflet îi făcu semn cu degetul parcă ar fi voit să-i zică. Marși că acolo e locul meu. Își șterse scaunul de praf cu cărpa de buzunar, își tocni hainele, gulerul, mustățele, părul, mai aruncă o privire semeată de acolo asupra mulțimei și se așeză în scaun mândru că nu-i nime ca el. Adevăratul fariseu din sânta Evanghelie.

Când ajunse rândul ca să umble epitropii cu tasul, se ridică semeț, băgă mâna în buzunar și scoase de acolo ca să-l vadă toți, un portmoneu mare de piele roșie umflat de îndesat cu hârtii, ca să creadă lumea că sânt bani mulți, scoase trei bani și-i aruncă ca se sune în cele trei discuri; apoi văzând că din strana dreaptă se pregătește unul ca să cânte priciasna, el îi făcu semn negativ cu degetul că nu, și se bătu în piept cu degetul arătând că vrea el să cânte.

Trufașul cântăreț începu priceasna: „Spune-mi mie Doamne, săvârșitul meu!” dar o începu prea sus, de cântatul în curând se prefăcu într'un zbieret urât. Când ajunse cu cântarea la propoziția: „Deșarte însă sânt toate!” și unde tonul se înalță mult, zbieretul se prefăcu într'un paf! îngrozitor ca cum s'ar sparge o cărabă de buciniș în gura unui copil ce suflă puternic în ea, îl lovi tușitul, ochii i se umflară de nu mai putea zice nimic, crede-ai că a plesnit, s'a astupat, l-a lovit guta, se înecă cu desăvârșire, eși repede din biserică ținându-se de foale, fața îi era ca de strigoii și nu se opri până acasă, că nu locuia departe de Biserică.

Priciasna o cântară mai departe ceialalți cântăreții frumos, cu evlavie recerută, iar lumea din biserică surâdea și-și zicea în gândul său: mare e Domnul nostru, cum știe el să pedepsească trufia acestui om ticălos.

Și ce lucru rușinos fu pentru el gestul acesta în ochii mulțimii, cari vedeau cum Dumnezeu umilește pe cel îngâmfat și mândru, și-l doboară la pământ.

Trăind o viață destrăbălătă în chefuri și prostii, ajunse la strămoare, ajunse de nu avea ce mânca și cu ce-și plăti interesele la bănci, cari amenințau a-i vinde averea la dobă. Mai vindu el din avere ce brumă mai avea nevîndut și o mai duse așa o vreme, apoi iar se iviră lipsurile și sărăcia își făcu cuib cald în vatra focului.

Se înțelese apoi cu prietenii lui să meargă să fure în satul vecin la un om în stare bună. Știau cămara omului în care își ținea ciuberele cu brânză și pe pereți clișele întinse și carnea afumată aninată în cue de lemn. Mai fuseseră ei acolo de mai multe ori de cumpăraseră brânză cu Kilegramul, și cunoșteau tot locul.

Strechia se puse la strajă, la pază lângă gard în curte iar doi începură a săpa fundamentul sub bulvanul camerei, că era cămara de lemn, ca să se bage în lăuntru. Câinii erau duși la oi și nu veniseră acasă nici unul. Stăpânii, doi frați, erau acasă culcați, iar copiii lor erau la oi.

Când începură hoții a săpa, stăpânii îi auziră, eșiră mereuți din odaie că cunoscuseră că nu-i lucru bun, apucaseră în mâni niște furci de fier, și fuga la cămară. Strechia simțindu-i, o luară la fugă, oamenii după el, dar fu ajuns și cu o lovitură zdravănă în cap, îl culcară la pământ de nu se mai putu ridica. Apoi se întoarseră la cei doi hoți, cari iar o luară la sănătoasă, dar fură alarmați și vecinii și puseră mâna pe ei.

Ce or fi căpătat numai ei știau. Au fost bătuți ca mărul și făcuți scăpați.

Strechia fu aflat dimineața în mijlocul drunului aproape în agonie.

Mai târziu s'a auzit în sat despre pătenia lor, dar ei n'au mai spus la nime și nici oamenii cu paguba n'au mai făcut arătare că numai puțin fundament au fost stricat, de furat n'au furat nimic, că au fost simțiji și așa le-a trecut pofta de a mai fura.

La un an după aceasta întâmplare Strechia era în pământ. Murise de oftică ce i se trase din această bătae. Era numai de 35 ani, dar nu-l mai răbda Dumnezeu că făcuse prea multe rele. Ortacii lui ceialalți muriră și ei la doi ani după el, tot de oftică și li s'a tras moartea și lor tot din această bătae.

Tot satul auzise de pătenia lor și nime nu-i compătimea ci toți ziceau: Așa le-a fost locul, Dumnezeu e drept și răsplătește fiecăruia după faptele sale.

Strechia când a fost să-și dea sufletul nu putu muri până nu se spovedi cătră cei ce erau de față spunându-le de toate hoțiile ce făcuse, de toate aprinsorile, focurile ce fuseseră în comună, cari toate de și nu făcute chiar toate de mâna sa neagră, dar planul se făcuse tot în locuința sa, după cum se și presupunea în comună.

Iată un suflet păcătos ce-și perduse totul și averea, cinstea și numele bun, cari nici când nu le avuse și-și perdu acum și sufletul. Cum se va arăta în fața scaunului de judecată al lui Isus Christos? Ce va răspunde? Ce-i va zice Domnul? — „Du-te dela mine păcătosule în focul cel de veci cu slugile diavolului, căruia i-ai slujit toată viața ta!

La moartea sa vine nevasta lui ca să mă roage să-i țin în biserică ori la groapă o cuvântare panegirică că vezi Doamne, a fost om fruntaș, cântăreț la biserică, om ales și de neamuri.

I-am răspuns: Bine femeie! Dumniata ști cine a fost bărbatul Dumniatate, îl știe tot satul, dar Dumniata îl ști și mai bine. Câte bătai ai mâncat Dumniata din mâinile lui cele spurcate. Câte furături, înșelăciuni, bătai, hoții, aprinsori au fost în sat, cari să nu fie fost făcute de el și ortacii lui. Să-mi spuni? Ce bine pot spune despre el? Să spun că a fost un tăciunar, că a fost un hoț, un prea-curvar, un celău, un cărtaș, un bețiv ordinar, un leneș, un îngâmfat, un prăpădit, un om de nimic, un mare fariseu; astea draga mea nu se potrivesc a le spune aici, apoi ceva bun despre el nu pot spune. Fapte bune nu a făcut, nu le-a avut, acuma e la răsplată, Dumnezeu va face cu el cum va ști.

O-Ta fi liniștită și mulțumește lui Dumnezeu că ai scăpat cu zile din mâinile lui; mângăe-te, nu plânge, căci așa un om să mă crezi nu merită să verși nici o lacrimă după el.

Femeia plângând îmi zise: „Domnule învățator eu văd că e așa cum zici Dumniata și nu plâng după el, că el acum e la „gireptace“ numai mă plâng pe mine, că m'a adus din locuri depărtate cu minciuna aici, și acum ce fac eu? cum trăiesc? că n'am nimic, numai sufletul în oase!”

Mângăe-te îți zic eu, Dumnezeu e bun, el îngrijește de toate lăpturile sale, și va îngriji și de Dumniata, că ești încă în putere, ești sănătoasă, cuminte, harnică, femeie cinstită și o să ai viitor. Roagă-te și încrede-te în Domnul că el te va ajuta.

Și piecă sărmana femeie liniștită și mângăiată ștergându-și lacrimile cu șurțul dinainte.

Toată lumea era bucuroasă că s'a scăpat satul de o plagă, de un om primejdios, îngâmfat și plin de invidie cum era acesta.

Pedeapsa lui Dumnezeu l-a ajuns când nici nu gândia.

Așa umilește Dumnezeu pe cei mândri.

Oameni buni! feriți-vă de mândrie, de îngâmfare de faptele cele rele și însușiți-vă smerenia, milostivirea și faptele cele bune, plăcute lui Dumnezeu, aduceți-vă aminte că:

Viața de pe pământ

Curge iute spre mormânt!

Și cum vă veți ști răspunde?

Valeadieni în Dumineca vameșului și a fariseului anul Domnului 1930.

Poșta Consiliului Eparhial.

Oficiul Parohial Iersig. Estrasele C. F. trimise cu raportul ddto 11 August a. c. No. 44 se păstrează aici în arhiva Consiliului Eparhial.

Pentru arhiva parohială să se câștige altele.

*

Cele 13 Oficii Parohiale restanțiere din tractul Caransebeșului și anume: *Brebul, Buchin, Bucosnița, Caransebeș, Obreja, Ohababistra, Peștere, Ruginosu, Rusca, Rusca-montană, Sadova-nouă, Slatina-mică și Teregova* — să înainteze de urgență Cassei diecezane rezultatul tasului dela 1 Iunie a. c. pe seama societății „Principele Mircea“.

*

Oficiile Parohiale din tractul Caransebeșului cari n'au ridicat încă broșurile din biblioteca religioasă-morală dela Consiliul Eparhial, sunt pottite a le ridica cât mai în grabă.

*

Oficiul Parohial din Gherman. Să ni se comunice unde este a se interveni în cauza respectivelor cărți bisericești.

ȘTIRI

America și biblia lui Gutenberg. Biblia lui Gutenberg, iscoditorul tiparului a fost cumpărată de America, în schimbul sumei de un milion și jumătate de dolari. Chestiunea aceasta s'a decis în Congresul bisericesc american din Washington. Nu e de mirat că America dă atâția bani pentru o carte, căci are de unde da, dar e de admirat când ea îi dă pentru o carte sfântă, lucru rar astăzi!

Fundațiunea „Emanuil Gojdu“. În cursul lunii acesteia se întrunește la Sibiu o comisiune mixtă pentru aranjarea definitivă a chestiunii privitoare la bunurile cari constituiesc fundațiunea marelui român, care a fost pe vremuri Emanuil Gojdu. Aceste bunuri constatătoare din case cari se află în Budapesta, se evaluează la suma de peste 200 milioane Lei.

„Ateismul nu este confesiune“. O hotărîre neobicinuită auzim că s'a luat din patrea Directoratului ministerial din Timișoara. Un tată — se zice — și-a înscris copilul în registre nedându-i religia, respective trecându-l „fără confesiune“. Cerându-se, la fine de an școlar, lămurirea Directoratului, acesta a dat un răspuns vrednic de toată lauda și admirația. *El a dispus ca elevii fără confesiune să repete clasa pentru a învăța și religia, pentrucă în țara noastră ateismul nu este recunoscut ca confesiune.*

Licitațiune minuendă.

În baza încuviințării Venerabilului Consiliu Eparhial ddto 16 Iulie a. c. Nr. 3199 E. ex 1930 prin aceasta se escrie licitațiune minuendă pentru facerea unui zid și gard de fier în fața bisericeii, pe ziua de 31 August a. c.

Prețul de exclamare 54.000 Lei.

Licitanții sunt deobligați să depună 10% vadiu din prețul de exclamare în bani gata sau hârtii de valoare acceptabile. Contractul încheiat, devine obligător pentru întreprinzător imediat, iar pentru comuna bisericească numai după aprobarea Venerabilului Consiliu Eparhial.

Spese și cheltueli de drum comuna bisericească nu rebonifică nimănui.

Se observă că comuna bisericească va încredința lucrările acelor întreprinzători, în cari va avea mai multă încredere, fără considerare la suma oferită.

Devizul se poate vedea la oficiul parohial ort. rom. din Ciortea.

Spesele pentru compunerea devizului de spese și măsuri cad în sarcina întreprinzătorului.

Ciortea la 3 August 1930.

Consiliul parohial.

Episcopia ortodox română din Oradea.

Nr. 1938/1930.

Concurs.

Pentru primirea de elevi în școala de cântăreți bisericești din Oradea pe anul școlar 1930/31, se publică concurs cu următoarele condițiuni:

1. Se va înainta înă la 1 Octombrie 1930, o cerere de primire adresată Consiliului Eparhial din Oradea însoțită de următoarele acte:

a) Extras de botez dela Oficiul parohial (etatea dela 16-25 ani).

b) Certificat despre absolvirea școalei primare (cel puțin 4 clase primare).

c) Certificat de bună purtare dela Oficiul parohial.

d) Certificat medical cu constatarea că e deplin sănătos.

2. Examenele de primire se vor ține în ziua de 31 Octombrie cu probe de scris și cetit din limba Română și constatarea aptitudinilor muzicale.

Înscrierile se vor face în 1 Noemvrie.

Cei primiți vor fi obligați a locui în internatul școalei.

Taxa pentru întreținere în Internat este de 1200 lei pe lună.

Pentru instrumentele muzicale se va plăti odată pentru totdeauna Lei 600.

Cei primiți vor aduce haine de pat și albiturile trebuincioase.

Cursurile școalei de cântăreți durează 3 ani.

Anul școlar durează dela 1 Noemvrie 1930—31 Mai 1931.

Oradea, din ședința Consiliului eparhial ținută la 31 Iulie 1930.

Andrei Crișanul
Vicar episcopesc

Ioan Evuțianu
Consilier eparhial

La **Librăria diecezană din Caransebeș**
se pot comanda următoarele

Cărți de Religieune

de Dr. P. Barbu și Pr. P. Bizerea

întocmite după Programă analitică
ministerială a învățământului primar
sanționată cu decretul regal Nr.
2244 din 25 Iulie 1925 pentru

1. Școlile de copii mici și clasa I a
școlii primare . . . . . Lei 10.—
2. Clasele II și III ale școlii primare „ 10.—
3. Clasa IV a școlii primare . . . . . „ 10.—
4. Clasele V, VI, și VII ale școlii
primare . . . . . „ 15.—
5. Cursul de adulți și șc. de ucenici „ 10.—

Cărțile sunt aprobate de Consiliul eparhiei
ortodoxe române a Caransebeșului și anume:
cele de sub 1—4 cu Nr. 4482 din August 1928,
iar cea de sub 5 cu Nr. 6156 din 30 Noemv. 1928.

Judecătoria mixtă Caransebeș secția cf.

No. 1115/1930 cf.

Extras din publicațiune de licitație și condițiile de licitație.

În cauza de executare pornită de următorul
Firma Prima Bancă Grănicerească din Caransebeș contra
urmăritului Cotelici Teodor din Valișoara, la cererea
urmăritorului Judecătoria ordonă licitațiunea execuționă-
lă în baza art. 144, 146, 147 din legea LX. din 1881,
asupra imobilului înscris în cf. a comunei Valișoara
(din circumscripția tribunalului Caransebeș) No. coalei
c. f. 258 No. de ord. A. III. 1-2 No. top. 2740 fânaț în
Copaci 1 jug. 116 stp. No. top. 2741 arătură în Copaci
194 stp. prețul de strigare 10.000 lei; — grevat cu
dreptul de uzufruct viager intabulat în favoarea lui
Spunei Ion și a soției sale Bria Alexandra.

Pentru încasarea creanței de 20.370 lei, capital in-
terese 15, 1/2% dela 25 Septemvrie 1929, spese de
proces și de executare de 2633 lei, 80 bani, fixate
până acum, spese de 1068 lei 50 bani fixate acum
pentru cererea de licitație, precum și pentru încasarea
creanței de 70.000 și 4170 lei capital și acc. ai firmei
Banca Banatului și pentru 100.000 lei capital și acc.
a lui Albert Kopp.

Fixează termen pentru ținerea licitațiunii, pe ziua
**de 23 Septemvrie 1930 ora 10 la casa comună
a comunei Valișoara.**

În baza art. 150 legea LX din 1881, condițiunile
de licitație se stabilesc după cum urmează:

1. Imobilul supus la licitație nu poate fi vândut
cu preț mai mic de două treimi din prețul strigării (art.
26 XLI. 1908).

2. Cei cari voesc să liciteze sunt datori să depoziteze
la delegatul judecătoresc, drept garanție 10% din prețul
de strigare, în numărul sau în efecte de cauție, socotite

pe cursul fixat de art. 42. LX. 1881, ori să-i predea
aceluiaș delegat chitanța de depositarea judecătorească
prealabilă a garanției și să semneze condițiunile de licitație
(art. 147. 150. 170. legea LX din 1881, art. 21 XLI 1908.)

3. Dacă nimeni nu oferă mai mult, cel care a oferit
pentru imobil un preț mai urcat de cât cel de strigare,
este dator să completeze imediat garanția fixată după
procentul prețului de strigare până la acelaș procent
al prețului oferit. — Dacă nu îndeplinește această îndă-
torire, nu se va ține scamă de oferta sa și nu mai poate
lua parte la licitație, care se va continua fără amânare.

Caransebeș, la 30 Aprilie 1930.

Leo Pető m. p. judecător.

Pentru conformitate:
D. Lăzărel dir. cf.

Proprietatea Consiliului eparhiei ort. rom a Caransebeșului.

VILA DOBOȘAN

din Băile Erculane

Otel cu bun renume, aproape de
centru. — Apaduct lumină elec-
trică, serviciu prompt, prețuri
moderate. Regiune romantică de
o frumusețe rară. — Vila stă
oaspeților la dispoziție începând
cu 1 Mai până la sfârșitul lui
Octomvrie. — Informațiuni dă:
Administrația „Vilei Doboșan“ în Băile Erculane.

Iosif Schaub

Tinicigiu de lux și de zidiri,
se angajează la tot felul de lucrări
și anume: facerea de turnuri noi,
de cruci noi precum și aurirea
lor, facerea acoperișurilor noi,
facerea parafulgerilor după regu-
lile tehnice; vopsirea turnurilor,
acoperișurilor cu farba „Bessemmer“,
cea mai bună farbă, ce apără
9   contra ruginei.

Adresa: Lugoj, Str. Nedelco 35.